

ZAJRADA

STUDENTI GJO KUTNÁ HORA

ZAHRADA

ALMANACH

2021

TEXTY VZNIKLY U PŘÍLEŽITOSTI SLAVNOSTNÍHO OTEVŘENÍ ZAHRADY ŠKOLY.

Divizna

Natálie Kapičková

Divizno, bloudím.

Ty jsi vysoká, co vidíš? Krásnou louku? Slunce? Duhu?

Vidíš i tmu, která se mezi tím vším skrývá?

Přeješ si, aby tam nebyla? Chodíš spát se strachem z toho, že v noci pohltí všechno? Ani nevíš, jak bych si přála, aby to nebyla pravda.

Cože jsi říkala? Že to pravda je?

Rozdělám oheň, počkej, nemusíš se bát. Vnímej teplo a dívej se do plamene. Ukáže ti, co potřebuješ vidět. A teď, co vidíš? Hoří silně? Má zářivou barvu? Vidíš nějaké tvary? Skomírá ten plamen? Povědej.

Hoří. Hoří. Vidím dva, jak spolu v tom plamenu tancují. Jé, teď se jeden z nich zatočil. A už zase tancují.

Pozor! Teď se pustili. Co se stalo? Ale ne! Nemůžou se dostat zpátky k sobě. Ne! Takhle to nemůže skončit.

Už je tam jen jeden.

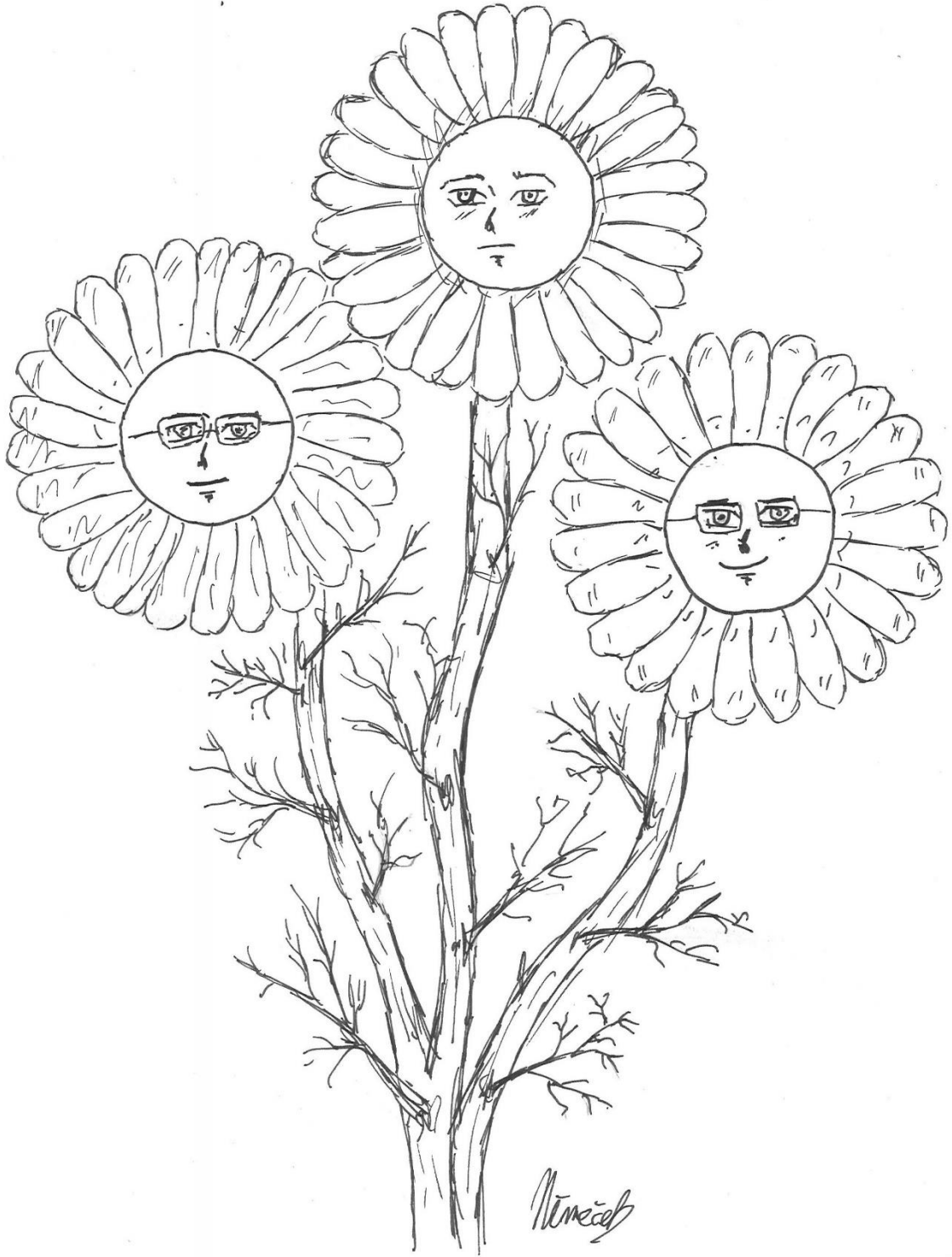
Plamen pomalu hasne. Není mu pomoci. Proč jsi mi tohle ukázala?

Doted jsem se bála jen tmy a teď mě bude děsit i oheň, který dává světlo.

Proč?

Protože bát se tmy je ubohé. Světlo ukazuje realitu.

Co na to řekneš teď?

Heřmánek

Ondřej Němeček

Malý Heřmánek si jen tak žil
v jedné nejmenované vesnici.
Skromný životní styl ctil,
za domov bral místní silnici.

Život se mu točil okolo slunce,
občas ho trochu štval místní dým.
Ale nikdy nezáviděl těm na louce,
bral život jaký je, to zas vím.

Jak uplynulo slunné léto náhle,
pár okvětních lístků z hlavy tvé
zbloudilý vítr odfoukává hravě, ale
nikdy si neztratil na kráse své.

Léčivé schopnosti máš věhlasné,
nezaměnitelnou vůni jakbysmet.
Ihned bys své kopie okrasné
ze stolu oblíbeností hravě smet.

Život se v ročních cyklech točí,
jednoletá rostlina jsi dočista.
Zima tě vždy náhle zaskočí,
jsi takový pravý cyklista.

Bartoníček Roman zde postavil
společně se studenty zahradu.
Budoucnost ti u nás zajistil,
on je tvůj vzor od východu
k západu.

Agáta Šimůnková

Kokoška pastuší tobolka

Agáta Šimůnková

Touláš se. Všude jsi. A přesto. Neznám tě.
Obyčejná? Krásná? Nenápadná jsi!
Počkej. Ty brečíš? A pro co? Snad pro jeden další krok?
Promiň. Neznám tě. Touláš se.
Světlem, životem, svojí duší.
Poznáváš. Posloucháš. Ale stejně. Nevíš. Anebo jo?
Promiň. Neznám tě. Touláš se.

Teď trochu smutno mi je.
Dobrá? Zlá? Jaká vlastně jsem?
Nevím. Neznám se. Toulám se.
Světlem, životem, svojí duší.

Ale stejně je tu krásně. Vždyť ty to taky vidíš.
Když slunce svítí. Když měsíc v noci září.
Touláš se.
Já taky.
My všichni.

Nevíme. Brečíme. Smutno nám je. Dobře nám je.
Poznáváme, posloucháme, nechápeme, neznáme se.
Touláme se.
Světlem. Životem. Svojí duší.

MEZI TRNY

Nikola Kouřilová

Žena, růže, píseň, kost,
pěstují se pro radost.
Kdo má růží dosti,
podělí se o radosti.

Ženy mají růže rády,
zahradníci sází řady.
Když je teplo a dost vláhy,
vyrostou jim všechny barvy.

Na jaře je zasadíš,
koncem léta přivoníš.

Zahradník ty keře pleje,
jasně slyšíš, jak tam kleje.
„Hymn hergot dona vetr,
natrhlo mi to zas svetr.“

Každá růže ocení,
zahradníka snažení.
Hubí mšice postříkem,
lezou mu i za trikem.

Řádka trnů se pod listy směje,
Růženka se strachy chvěje.
Sto let spánku stačilo,
chodí už jen na pivo.

Když se kvapem únor blíží,
s Valentýnem krámy šílí.

Růže, medvěd, čokoláda,
kreditka, ta bude ráda.
Nervozita rázem stoupá,
mladík po květině kouká.
Vzpomenout si nemůže,
kdo mu s koupí pomůže?

Osm, dvě, třináct bo sedm?
Je lichý počet nebožtíku?
Starosti může hodit za hlavu,
Květinářka dá dobrou radu.

Čas květů si pak podzim bere,
červená hlava šípku se na svět dere.
Pořádně se oblékej,
rýmě prostor nenechej.

Když tě bacil stejně chytí,
nedej tomu dlouhé zbytlí.
Do lékárny nespěchej,
po čípku se nekoukej.

Čaj si radši udělej,
po šípku ti bude hej.
Vitamínů plno má,
od rýmičky pokoj dá.

Růží myslím dost bylo,
konec by to už chtělo.
Tak tedy...
Trhám poslední lístek,
do almanachu dávám svůj kvítek.

Alenka Kolarová

Rozrazil

Alena Votavová

Rozrazil rezekvítku,
nebo Bouřko, jak ty chceš.
Natrhám tě v drobnou snítku,
radost doufám přineseš.

Bolest srdce, žalost duše,
temnota plnicí sál.
Nevnímáš a kveteš tiše,
jen kveteš si dál a dál.

Život plyne roky míjí,
staré rány přebolí.
Osud ten však nepromíjí,
čerstvé rány zasolí.

A já stále hledám vinu,
a ty se s jarem rozvineš.
Ptám se nikdy nespočinu.
V mém srdci už zůstaneš.

Ty vystačíš si z málem,
a kveteš si kde chceš.
Pro mě ty jsi králem,
pláču, ty si nevšimneš.

A zpátky je všechna ta bídná vina,
která na má bedra spadává.
Tys však stále jen květina,
jen květina modravá.

Z duše cáry, ze srdce střepy,
tvář životem zničená.
Jsem to však já, kdo je slepí,
ne tvá krása bezcenná.

Sbohem, já trhám tu nitku...
Odpusť mi Rozrazil rezekvítku...

Vlčí mák

Alžběta Botková

Navštěvuje mě často.

Někdy o něm sotva vím a jen mi načechrá vlasy.

Jindy mne sevře v tak silném objetí, až mi vezme dech.

Někdy je pryč dřív, než se na něj stačím otočit,

A jindy zase ne a ne odejít, jako by čekal až půjdu s ním.

Občas mi zašeptá do ucha: „Pojď se mnou“

A někdy do mě hučí a hučí a snaží se mě přemluvit.

Ale já se nenechám! Co by se mnou potom bylo? Určitě by mě někde zapomněl a co já tam pak sama... umírala.

Ale co kdyby ne? Co kdyby on byl opravdu můj princ na bílém koni a byly bychom si souzeni?

Možná tak na divokém a chladném bílém koni stejně jako je on sám.

Ačkoliv tedy, on umí být i jemný a hřejivý.

Ale většinu času je chladný, štiplavý a více ubližuje, než dává.

Není na tom ale něco vzrušujícího? Jeho chladné ruce na mém sluncem vyhřátém těle.

I jeho polibky jsou chladné, ale umí tak dobře líbat.

Je to dobrý milenec, ale byl by i dobrým partnerem?

A copak mohu já, prostá vesnická holka, takto odejít? Kam se ztratilo mé vychování?

A taky o jakém pak vychování asi mohu mluvit, pokud jediné, co bych opravdu chtěla, je poddat se jemu?

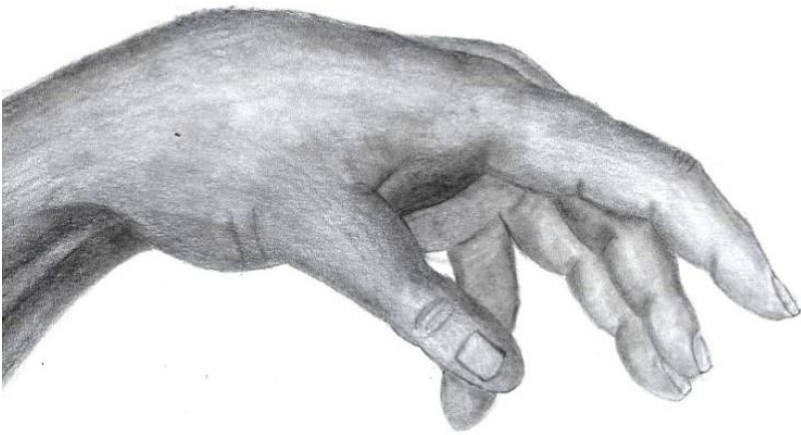
On je jediný, komu na mě záleží. Vždyť i to mé jméno to říká. VLČÍ MÁK, vlčí... jako bych lidem nebyla dost dobrá, tak mě přenechali zvířatům... a jemu... VĚTRU.

Ted' tu byl zas, a zase své polibky střídal s těmi slovy o naší budoucnosti.

A proč vlastně ne, co mě tu drží? Jen já sama...

Nikomtu tu nebudu chybět, a ačkoliv je nejisté, co bude dál a nejspíše to nedopadne dobře, proč se vlastně dál trápit?...

Jen se tady dole takhle pustím a...

KOPŘIVA

Emma Petrů

Podvedla jsem.

Měla jsem šťastné přátelství, šťastný vztah, prostě šťastný život. Ono se říká „každý svého štěstí strůjcem,“ s čímž souhlasím, jen bych k tomu dodala, že i ničitelem.

Já byla šťastná. To i on. Jenom nějaká část mě prostě chtěla víc. Snažila jsem se ji zastavit, nechtěla jsem ji vypustit ven. Ona ale chtěla víc, nezám, že to raní jak jeho, tak i mne. Jakoby ta část chtěla ranit. Jenom ranit. Kohokoliv, cokoliv, čeho se dotkne. A pak, kdokoliv ke mně přijde se spálí, otočí se a odběhne.

Občas přemýšlím, proč to vlastně dělám. Proč nechávám tu část mě neustále vyjít na povrch. Vždyť je ve mně i část dobra! Dokážu pomáhat, jsem lékařka... možná tak pomatenců, co si troufnou se přiblížit.

A stejně to všechno vyjde nazmar, má zlá, ničivá část opět vyjde na povrch. Jsem kopřiva.

Nudná, nezajímavá, marně se snažící dostat do skupiny kopretin a vlčích máků, přestože se stejně nakonec objeví ve škarpě zaházená bahnem a rozbrečí každé bosé dítě, co na ní omylem stoupne.

Přestávám chápat, proč se snažím, přestávám chápat, proč už ta zlá část nepřebrala vedení.

Nechápu, proč už se nezhnusila a nešla o dům dál, tak už běž...

Proč máš neustále potřebu mi kazit život? Běž o dům dál, nechci tě.

Já ho fakt milovala.

Chtěla jsem s ním trávit vše, dobré i zlé, chtěla jsem s ním zestárnout, cestovat, mít dítě...

Tak proč jsi mu musela říct něco tak hnusného, proč jsi ho musela podvést?

Celý život mi jenom ničíš, odebíráš mi jeho smysl. Kopřivy jako ty kolem sebe máme každý,

ty jsi ale já, já jsem ty. Jsi jako virus, co mě napadl a nemůžu se ho zbavit.

Bojuju sama se sebou a nechápu smysl, to jsem blázen? Snažíš se mě poštvat proti mně samotné? Nechtěla bys už to vzdát, nechat mě být a v poklidu si zemřít v mé hlavě?

Ty ale ne, dál tu budeš, jako tu budu já, se mnou žít, dokud nebude konec.

Dál budeš ničit životy mě i ostatním. Tak mi řekni proč?

Proč máš pořád potřebu pálit?

život

samota

přátelství

naděje

stesk

hledání

Tymián

Alex Jarkuliš

Bratře, kde jsi?
Proč tě již neslyším?
Proč neodpovídáš na naše volání?
Proč není tvůj hlas slyšet v horském větru?
Proč není tvá vůně v mořském vzduchu cítit?
Bratře, proč nejsi s námi doma?
Proč nejsi s námi, bratry tvými?
Proč bratře nestojíš tu s námi?
Proč tu stojíme bez tebe po našem boku
Proč tam, kdes ty stál, je prázdné místo?
Bratře, kde jsi?

Bratři, kde jste?
Proč není váš stín na pláni?
Proč vaše světlo nezáří ve stínu křovin?
Proč není vaše radost na palouce?
Proč není váš smutek v dešti?
Bratři, proč nejste po mém boku?

Bratři, kde jste?
Bratře, kde jsi?

Tymián

A watercolor illustration of a cluster of bright yellow flowers with soft, layered petals. Several green leaves with visible veins are interspersed among the flowers. The background is a light, neutral tone.

Slavnostní
otevření školní
zahrady

30. 9. 2021